

af formue i modsætning til, hvad der havde været tilfældet efter den hidtil gældende lov, fremtidig ligestilles med andre indtægter.

Poul Møller (KF) beklagede ved 2. behandling, at folketinget skulle tage stilling til det foreliggende forlig på et tidspunkt, hvor der ikke forelå oplysninger om de besparelser eller nedskæringer i de offentlige udgifter, der skulle være prisen for folkepensionen. Det kunne måske senere vise sig umuligt at opnå enighed om disse besparelser, og dermed ville forliget bortfalde. Han understregede, at det ikke var en formel reservation, men en politisk realitet, når *hans parti gjorde sin endelige tilslutning til lovforslaget betinget af, at tinget fik en redegørelse om finansieringen af folkepensionen*, og at der gennemførtes den særlig af hans parti ønskede *konjunktursikrede aldersopsparing*. Ved bedømmelsen af det foreliggende forlig ønskede han at understrege den målsætning, hans parti havde haft allerede i folkeforsikringskommissionen. Hans parti ønskede en ordning af folkepensionsspørgsmålet, hvorved 1) de tilsigtede resultater blev nået indenfor en overskuelig fremtid, 2) de mindst bemidlede, de dårligst stillede — som det nu er tilfældet — blev sikret en offentlig forsørgelse, 3) andre grupper i befolkningen opfordredes til selv at yde et væsentligt tilskud til deres aldersforsørgelse enten gennem arbejde, forsikringstegning eller almindelig formuedannelse, og 4) øgede udgifter udover dem, der hidrører fra befolkningstilvæksten, betaltes ved en procentuel afgift i forhold til den skattepligtige indkomst.

Under udvalgsarbejdet var det lykkedes at komme så nær disse mål som muligt, og han foretrak det foreliggende forlig fremfor socialministerens oprindelige forslag. Han kunne tilslutte sig, at formueindtægter og andre indtægter ligestilledes med hensyn til fradrag i folkepensionen. Specielt hvad angår livrenter eller pensionsforsikring, udtalte han, at opretholdelse af den hidtidige forskel med hensyn til disse indtægters indflydelse på aldersrentens størrelse ville være ensbetydende med at favorisere opsparingen til livrentekøb eller pensionsforsikring på bekostning af almindelig formuedannelse eller kapitalforsikring. Det var i hans parti opfattelsen, at det havde været klogest at sætte de begrænsede midler, der er til rådighed, ind dér, hvor der er størst behov, altså hos de gamle med mere beskedne indtægter. Hvis man opgav folkepensionens mindstebeløb, ville man kunne spare 30—40 mill. kr. årlig, men det havde under forhandlingerne været umuligt at trænge igennem med det synspunkt, at det ikke var nødvendigt at yde folkepension til borgere med mere end 10 000—11 000 kr. i skattepligtig indkomst, altså svarende til 14 000—15 000 kr. i bruttoindkomst. Han tilsluttede sig, at tjenestemændenes forhold blev henlagt til lønningskommissionen. Slutte- lig anbefalede han tanken om en konjunktursikring af visse former for aldersopsparing.

Svend Jørgensen (RV) anbefalede udvalgsflertallets indstilling, der indeholdt en række forbedringer i forhold til den nugældende